

Meditatie bij de gedachtenisdienst op zondag 30 maart Dokkum

Schriftlezing: PSALM 90

Lieve mensen, zuster en broeders,

Mozes was een man die dichtbij God probeerde te leven. Met vallen en opstaan.

Zijn levenstaak was om leiding te geven aan het volk van God, maar dat viel hem niet gemakkelijk. Hij vond van zichzelf dat hij een slecht spreker was, en veel te veel twijfelde.

In het gebed van Mozes horen we hem zeggen, hoe breekbaar de mens kan zijn. En dat we weliswaar een hoge leeftijd kunnen bereiken, maar dat dat niet gaat zonder moeite en leed.

Soms klinkt de Psalm wel een beetje erg somber, maar ergens is het wel realistisch. We ervaren dat ook zo hier in De Waadwente. Het ouder worden is niet een gemakkelijk proces. Het betekent steeds meer inleveren, steeds meer loslaten. Je leefwereld wordt steeds kleiner, de weg steeds smaller.

Midden in het gebed vraagt Mozes aan God of Hij hem wil helpen om zijn dagen te tellen. Dat is een positief gebed. Je dagen tellen dat is, iedere dag die je gegeven is voluit midden in het leven staan. Je dagen tellen, dat is niet in het negatieve blijven hangen, zo van, wat maakt het uit het vliegt toch voorbij. Nee, leer ons zo onze dagen tellen, dat wij een wijs hart bekomen, zegt Mozes. Met andere woorden: Leef iedere levensdag volop en bewust en van harte.

Aan het slot van het gebed bidt Mozes dat God liefde en genade wil geven aan de mensen en vraagt hij om bevestiging van het werk van zijn handen.

Zo mogen wij ook naar het leven kijken van de mensen die wij vandaag herdenken.

Een mem een heit, een pake een beppe, een lief mens uit ons midden, die is heengegaan. Hun leven is ook een leven geweest van moeite en leed, maar ook van liefde en genade. En God mag het werk dat zij hebben gedaan bevestigen, dat wil zeggen: God mag van hun werken zeggen dat het goed geweest is en God mag met genade kijken naar wat moeilijk was.

Mozes laat in dit gebed zien, dat hij weliswaar een leider van het volk was, maar dat hij ook maar een gewoon mens is. En zo gaat het met ons allemaal. Wij kunnen tijdens ons leven wel veel bereiken, een mooie carrière opbouwen of een fijne familie grootbrengen, wij kunnen tot grote hoogte en macht en aanzien stijgen, maar voor ieder van ons komt de dag dat het allemaal afgelopen is. Wie wij ook zijn, we zijn allemaal gewone stervelingen, die niet zoveel in te brengen hebben. En het is goed om ook dat te beseffen, nu wij vandaag de gestorvenen herdenken.

Het is goed om je bewust te zijn van je sterfelijkheid, maar tegelijk moet je niet één dag over te slaan. Dat is eigenlijk de samenvatting van Psalm 90. Wees je bewust van je sterfelijkheid, maar leef iedere dag zoals God het wil: Met respect, met goedheid en met liefde.

Jezus heeft eens gezegd: Het zijn de zachte krachten, de krachten van de barmhartigheid die het uiteindelijk zullen winnen in het leven.

Zo proberen we in De Waadwente de bewoners ook zo goed en zo respectvol mogelijk te begeleiden ook in die laatste levensetappe, met alle zachte krachten die we maar in ons hebben, met heel veel liefde en zorg.

Er is een grote afstand tussen de majesteit van God en de broosheid van de mens.

In het gebed van Mozes komen ze beide aan de orde: De majesteit van God en de breekbaarheid van de mens.

Mozes zegt: De mens is net zo kwetsbaar als het gras, dat verdort, maar God is machtig over ons.

In die spanning proberen wij mensen te leven, die spanning tussen het tijdelijke en het eeuwige. En in die spanning proberen wij het vertrouwen te behouden.

In het verpleeghuis zien wij regelmatig, dat die spanning te groot is, dat het mensen te veel wordt. En de spanningsboog van het leven kan mensen soms letterlijk te machtig zijn en dan lijkt de dood een uitkomst.

Er is een moment in dit gebed van Mozes waar ik met enige moeite naar kijk. Mozes spreekt ook over de toorn en de woede van God, en dat is een eigenschap van God die ver van mij weg staat. Mozes bidt: "Wij komen om door uw toorn, door uw woede bezwijken wij." En dat zou je kunnen uitleggen in de zin van: God kan ons door zijn woede van alles aandoen. En misschien was dat ook wel het geloof van Mozes.

In ons gebed kan ook woede en boosheid zitten. Waarom moet mij dit overkomen? Waarom wordt ik getroffen door deze tegenslag. Woede in ons gebed.

Mozes heeft het ook over woede in zijn gebed, in de eerste plaats over de woede van God. Kunnen we daar nog wat mee in onze moderne tijd, met een hemelse Vader die boos kan zijn?

Het is toch één van de eigenschappen van God, zegt de bijbel. God kan woedende en verontwaardigd zijn over hoe het in zijn schepping gaat. En als je om je heen kijkt in de wereld, als je ziet hoe mensen en volken met elkaar omgaan, als je ziet hoe de mensheid met de schepping omgaat, dan kan ik me de woede van God levendig voorstellen.

Want het ziet er niet naar uit dat de mensheid op de goede weg is naar het koninkrijk van God. Als ik God was zou ik ook boos worden, als je de haat en de oorlog en de ellende in de wereld ziet.

Maar dan zeg ik opnieuw: Van Jezus leren wij dat het de zachte krachten zijn die uiteindelijk zullen overwinnen. En zo is ook mijn geloof in God. De kracht van de liefde die van God uitgaat voert steeds de boventoon.

Maar Mozes zegt vanuit zijn levenservaring: Het geduld van God kan een keer opraken. "Wie kent de kracht van uw toorn" bidt hij.

En vanuit die waakzaamheid leert de mens om zijn dagen te tellen. Niet in verdriet en teleurstelling, maar in dankbaarheid voor iedere levensdag die je gegeven wordt.

Ja Mozes is een man die in zijn leven heeft geworsteld met God. Maar hij zegt ook: In de morgenstond proef ik Gods liefde weer opnieuw.

Ook in uw en mijn gebed zit woede en boosheid. Dat kan ook, dat is niet verboden. Het is terecht dat wij soms verontwaardigd zijn over wat het leven ons aandoet. En die boosheid mag je best voor God brengen.

Woede en verdriet liggen altijd heel dicht bij elkaar.

Dat voelen we, dat weten we, dat hebben we zelf misschien ook ervaren.

Maar laat woede en verdriet het niet winnen. Dat is de opdracht die we vandaag aan elkaar geven. Laat je leven niet gedomineerd worden door woede en teleurstelling. Dat overkwam Mozes ook bijna. Het scheelde maar een haartje of hij was God kwijt. Mozes voelde er niets voor om de leider te worden van het joodse volk.

Maar ergens in Mozes was ook die basis van vertrouwen en overgave aan God.

Als je sterft dan moet je je overgeven aan de eeuwigheid, aan God, aan het Licht.

Hier in het verpleeghuis leven we daar dichtbij. Dat is niet altijd gemakkelijk.

De dood is altijd dichtbij.

Maar laat ik u dan zeggen, in de naam van God, dat zijn Licht en Liefde ook altijd dichtbij zijn. En die zachte krachten dragen ons.

Zo dadelijk zullen wij de namen van de gestorvenen opnoemen. Met heel veel dankbaarheid denken we aan hen terug. En wat wij ook geloven, we mogen ons met elkaar verbonden voelen in de goede herinneringen.

In de naam van de Vader, en de Zoon en de Heilige Geest.

AMEN